

- сьогоднішня молодь досить неактивна, тобто не бажає шукати роботу, але вони могли б приєднатися до робочої сили, якби відчували перспективи поліпшення економічної ситуації або власної зайнятості;
- нездатність молодих спеціалістів та роботодавців знайти спільну мову;
- послаблення державного контролю за працевлаштуванням та розподілом молодих спеціалістів;
- відсутність прогнозування державою потреб економіки у спеціалістах з вищою освітою. Тому на ринку праці виникають диспропорції попиту й пропозиції дипломованих фахівців.

Виходячи з вище сказаного, можна визначити основні напрями щодо зменшення безробіття та підвищення рівня працевлаштування молоді:

- підтримувати ініціативу молоді щодо професійної підготовки та працевлаштування на регіональному рівні та рівні навчальних закладів;
- надавати інформацію щодо перспектив кар'єрного росту молодих працівників;
- проводити кваліфікованими фахівцями центрів зайнятості та працівниками агенцій працевлаштування і кадрових служб підприємств навчально-практичні заходи сприяння працевлаштуванню молоді;
- організовувати стажування молодих фахівців на виробництві;
- зосередити увагу на проведенні маркетингових досліджень ринку праці і попиту, з метою визначення спеціальностей, професійних навиків та рівня кваліфікації, якими повинні володіти випускники та включити їх до переліку головних завдань учбових закладів;
- напрацьовувати ефективну державну політику щодо працевлаштування молоді.

Таким чином, чинниками успішного працевлаштування молоді в сучасних умовах є отримання знань у сфері регулювання ринку праці, норм законодавства у сфері працевлаштування, знань і навичок написання резюме, основ само маркетингу на ринку праці, знання основ комунікації та самореалізації у виробничому середовищі. З урахуванням запропонованих заходів рівень молодіжного безробіття як в регіоні, так і в цілому в країні може бути знижено.

Список використаної літератури:

1. Богоявленська Ю.В. Адміністративно-правові механізми управління зайнятістю молоді в Україні в умовах фінансової кризи // Економіка та держава. - 2012. - №3. - С.44-54
2. Гаркавенко Н. Напрями вдосконалення політики зайнятості населення у ринкових умовах // Україна: аспекти праці. - 2011. - №6. - С.26-32
3. Державне регулювання економіки: Навч. посіб./ С.М. Чистов, А.Є. Никифоров та ін. - Вид. 2-ге, доопрац. і допов. - К.: КНЕУ, 2010. - 440с.

Класифікаційні категорії в адміністративно-деліктному праві

Савлук К.С. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: доцент кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент - **Лазаренко Л.А.**

Класифікаційні категорії, методи і процедури широко застосовуються у наукових дослідженнях для вирішення самих різних пізнавальних завдань. Коректно проведена класифікація, як показує історія науки, одночасно: а) підсумовує попередні здобутки відповідної галузі пізнання; б) відкриває нову сторінку її розвитку.

Класифікація адміністративних правопорушень - це їх поділ на групи (категорії) у залежності від того чи іншого критерію. Метою такого поділу є їх систематизація і

отримання нових знань щодо властивостей: а) конкретних правопорушень, б) споріднених груп правопорушень. [1, с. 213]

Величезне розмаїття і значне поширення адміністративних правопорушень обумовлюють важливість їх наукової класифікації і, на її підґрунті, здійснення наукового пошуку щодо їх властивостей.

Офіційна класифікація адміністративних правопорушень міститься у Кодексі України про адміністративні правопорушення. Він поєднує проступки у такі класифікаційні групи: 1) адміністративні правопорушення у галузі охорони праці і здоров'я населення. (гл. 5 КУпАП); 2) адміністративні правопорушення, що посягають на власність. (гл. 6 КУпАП); 3) адміністративні правопорушення у галузі охорони природи, використання природних ресурсів, охорони пам'яток історії та культури. (гл. 7 КУпАП); 4) адміністративні правопорушення у промисловості, будівництві та у сфері використання паливно-енергетичних ресурсів. (гл. 8 КУпАП); 5) адміністративні правопорушення у сільському господарстві. (гл. 9 КУпАП); 6) адміністративні правопорушення на транспорті, у галузі шляхового господарства і зв'язку. (гл. 10 КУпАП); 7) адміністративні правопорушення у галузі житлових прав громадян, житлово-комунального господарства і благоустрою. (гл. 11 КУпАП); 8) адміністративні правопорушення у галузі торгівлі, громадського харчування, сфері послуг, у галузі фінансів і підприємницькій діяльності. (гл. 12 КУпАП); 9) адміністративні правопорушення у галузі стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації. (гл. 13 КУпАП); 10) адміністративні правопорушення, що посягають на громадський порядок і громадську безпеку. (гл. 14 КУпАП); 11) адміністративні правопорушення, що посягають на встановлений порядок управління. (гл. 15 КУпАП); 12) адміністративні правопорушення, що посягають на здійснення народного волевиявлення та встановлений порядок його забезпечення. (гл. 15-А КУпАП). [2, с.123-145]

Дана класифікація видів адміністративних правопорушень на думку деяких фахівців дозволяє посадовим особам і громадянам більш чітко і

предметно орієнтуватися у всьому різноманітті правових заборон і обов'язків у сфері публічного адміністрування, порушення або невиконання яких тягне адміністративну відповідальність, і на цій основі забезпечити подальше поліпшення роботи з охорони правопорядку і посилення боротьби з адміністративними правопорушеннями. Інші пропонують подальше удосконалення класифікації адміністративних деліктів, спираючись дослідницькі результати. [3, с.7]

Таким чином, адміністративно-правова класифікація правопорушень є базовим підґрунтям при визначенні кола суспільно небезпечних діянь у системі відносин, що охороняються адміністративним законодавством.

Класифікація повинна враховувати існуючу практику, історичний та зарубіжний досвід, давати чіткі відповіді на питання про об'єкти, які класифікуються, і їх групи; критерієм класифікації має бути єдина підстава, вибір якої залежить від цілей і завдань класифікації.

Список використаної літератури:

1. Адміністративне право України. Академічний курс: Підруч. : у двох томах: Том 1. Загальна частина / Ред. колегія: В. Б. Авер'янов(голова). - К. : "Юридична думка", 2004. - 584 с.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Введений у дію Постановою Верховної Ради Української РСР від 07. 12. 1984 // Ві-домості Верховної Ради Української РСР - 1984. - додаток до № 51. - Ст. 1122.
3. Волох О. К. Попередження адміністративних деліктів органами внутрішніх справ: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12. 00. 07 / О. К. Волох. - Дніпропетровськ, 2009. - 19 с.